

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/202/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210687
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210687.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/224/2012-187 zo dňa 09. decembra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1.341,01 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 268,20 Eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom. Okresný súd Liptovský Mikuláš ako súd exekučný bol povinný rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, exekučný súd však o tejto žiadosti rozhodol až dňa 27.01.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby viac ako 425 dní.

Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6Er/1113/2009 bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 28.12.2009. Výzvou zo dňa 14.01.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere. Písomnosťou doručenou súdu dňa 29.01.2010 súdny exekútor oznámil súdu, že zmluvu o úvere predkladať nebude. Ďalšou výzvou exekučného súdu zo dňa 20.10.2010 bol vyzvaný príslušný rozhodcovský súd na predloženie kompletného rozhodcovského spisu. Po predložení zmluvy o úvere spolu so všeobecnými podmienkami a doručenkami exekučný súd vydal dňa 29.11.2010 pre súdneho exekútora poverenie, následne uznesením zo dňa 30.11.2010, č.k. 6Er/1113/2009 exekúciu zastavil z dôvodu, že bola vedená na základe exekučného titulu, ktorý priznáva zákonom nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia citujúc ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012, ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobca nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom. Tvrdenie žalobcu o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 425 dní nebolo pravdivé. Tiež nebolo pravdivé ani tvrdenie žalobcu o zamietnutí

žiadosti o udelenie poverenia. Z exekučného spisu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 336 dní, ale dôvodom bola potreba zapožičania spisového materiálu od príslušného rozhodcovského súdu. Okresný súd považoval za potrebné tiež uviesť, že poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania, pričom uplynutie času v trvaní 336 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti celého konania. Žalobca však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia. V zmysle zásady rovnosti strán v konaní bol súd viazaný i vymedzením predmetu konania skutkovými tvrdeniami žalobcu v žalobe. Okresný súd tiež poznamenal, že ani v zmysle judikačnej praxe Ústavného súdu SR nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka, pretože je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Tieto okolnosti prípadu spočívali v postupe samotného žalobcu, ktorý podáva na súd návrhy na vykonanie exekúcie v enormne hromadnom počte, ktorý objektívne znemožnil zamestnancom súdu vybavujúcim exekučnú agendu konať v kratších stagnačných lehotách. Okresný súd tiež poukázal na legislatívnu úpravu ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení platnom od 01.06.2010, ktorá vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Bolo to v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov, teda aj žalobcu vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa. Nemožno prehliadnúť ani skutočnosť, že návrh na vykonanie exekúcie žalobca podal nedôvodne, nakoľko exekúcia vo veci sp. zn. 6Er/1113/2009 bola právoplatne zastavená. Exekučný súd v predmetnom exekučnom konaní bol povinný postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného stavu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby. Z dôvodu, že nebol preukázaný základ nároku zodpovednosti žalovaného za vznik škody a nemajetkovej ujmy, okresný súd žalobný návrh žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého ustanovenia žalovanému nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil ani nevyčísľil.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podstata jeho odvolacích námietok spočívala v tvrdení, že vec bola prejednaná v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. I napriek tomu, že v texte žaloby uviedol skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť, tento sudca vec prejednal a o nej rozhodol. K tvrdeniam žalovaného nemal možnosť vyjadriť sa, pričom okresný súd pri svojom rozhodnutí z týchto tvrdení vychádzal. Konečné rozhodnutie vo veci vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť. V danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Ak tak okresný súd postupoval, porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. V prípade, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu, mal okresný súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Pokiaľ okresný súd zamietol žalobu v časti o náhradu skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a výdajov. V konaní hodlal pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy, ktoré vykonal z úradnej povinnosti. Okresný súd pri svojom rozhodnutí tiež nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, nakoľko napriek tomu, že okresný súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O.s.p.), podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Námietku žalobcu, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 09.12.2014, keď žalobca a jeho právny zástupca prevzali predvolanie na pojednávanie dňa 18.11.2014. Právny zástupca žalobcu síce mailovým podaním doručeným okresnému súdu dňa 05.12.2014 podal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania, s ktorým podaním sa prvostupňový súd riadne a náležite vysporiadal v rámci rozhodnutia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Pokiaľ žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.01.2013, č.k. 7NcC/25/2013-16, ktorým konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 7C/224/2012. S odkazom na vyššie označené uznesenie Krajského súdu v Žiline potom neobstojí ani námietka žalobcu, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť. Neobstojí ani námietka žalobcu, že konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy, pretože súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému podal odvolanie. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že súdu nič nebránilo rozhodnúť aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania, z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.12.2014 vyplýva, že okresný súd tak urobil ešte pred rozhodnutím vo veci samej. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i námietku žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, ktoré okresný súd zachytil do odôvodnenia rozsudku. Zo spisového materiálu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného (č.l. 30 a nasl. spisu) bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu už dňa 04.06.2013 (č.l. 29 p.v. spisu). Okresný súd, ako vyplýva z jeho odôvodnenia, nezaložil svoje rozhodnutie na tvrdeniach žalovaného uvedených vo vyjadrení k žalobe. Námietka žalobcu, že okresný súd nemohol v danej veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania je zjavne nedôvodná, nakoľko okresný súd rozhodol vo veci po nariadení pojednávania. Ako zjavne nedôvodná je i námietka žalobcu, že predložil ako dôkaz Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý okresný súd nevykonal. Odvolací súd zo spisového materiálu nezistil, že by žalobca takýto dôkaz v predmetnom konaní predložil, eventuálne že by sa na Znalecký posudok č. 1/2014 vo svojich doterajších podaniach odvolával. Pokiaľ ide o poslednú námietku žalobcu, že okresný súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, odvolací súd k tejto námietke uvádza, že je síce čiastočne dôvodná, ale neovplyvnila vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z exekučného spisu síce vyplýva, že exekučný súd bol v exekučnom konaní nečinný od februára 2010 do 19.10.2010 (čo znamenalo prekročenie 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie), avšak nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Odvolací súd v tomto smere odkazuje na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, napr. I.ÚS 63/2000, resp. I.ÚS 16/2002. Odvolací súd považuje za potrebné tiež uviesť, že žalobca v predmetnom konaní ničím nepreukázal majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu. Žalobcom tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť rozhodnutím exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenými prietahmi. Ako už odvolací súd konštatoval vyššie, znalecký posudok, na ktorý sa žalobca v odvolaní odvolával, v predmetnom konaní predložený nebol. Nakoľko v danom prípade neboli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012, odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, nakoľko si ich neuplatnil, eventuálne v tomto smere nepodal žiadny návrh (§ 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.